

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουθέλλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυᾶ. — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

Ὁ ἐνωμοτάρχης εἶχεν ἀκολουθήσει τὰς περιπετείας τῆς σκηνῆς. (Σελ. 803).

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ 5^{ου} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

ΚΓ'

Γοντεία.

Ὅτε ὁ Κλαύδιος μετὰ ταχεῖαν πορείαν ἀφίκετο εἰς Πενοέ, ὁ Καίσαρ ἐχρεμέτισεν ἐκ χαρᾶς, αἱ δὲ ὑλακαὶ τῶν φίλων αὐτῷ κυνῶν ἀπήντησαν ἔνδοθεν τῆς αὐλῆς.

Μόνον τὰ παράθυρα τοῦ μαγειρείου ἐφωτίζοντο. Τὸ χωρίον ἐκοιμάτο ἤδη.

Ὁ Ζοσίλ ζωηρὸς πάντοτε ἔσπευσε καὶ ἦνοιξε τὴν θύραν εἰς τὸν κύριόν του.

— Ἐλάτε λοιπόν, κύριε Κλαύδιε, εἶπεν ὁ θεράπων, τὸ δεῖπνον τελειώνει.

Ἐν τῷ μαγειρείῳ ἄκρα ἐπεκράτει ζωηρότης.

Ὁ ἱερεὺς εἶχεν ἔτοιμον τὴν καπνοσύριγγά του, ἵνα καπνίσῃ εὐθὺς ὡς αἱ κυρίαὶ ἤθελον ἐπιτρέψῃ τοῦτο.

Ὁ Μισὸ ἐφαίνετο λησμονήσας τὰς συμβουλὰς τοῦ κύρ Λεσιγιδίου ἔρωτευμένος ὅσον οὐδέποτε, εἶχε μεταβῆ μετὰ τὴν ιδέαν ν' ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν ἔδωκε τῷ δικαστικῷ κλητῆρι καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Μαριάνναν νὰ μὴ μεταβῆ εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλθέν, ἔνθα δυσάρεστόν τι ἠδύνατο νὰ συμβῆ αὐτῇ.

Καθήμενος πλησίον τῆς Ἀγνῆς, ἥτις ἠκροῶτο ἀφηρημένη τῶν κολακευτικῶν αὐτοῦ λόγων, ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ, μὴ γνωρίζων ἄλλως τε πόθεν ν' ἀρχίσῃ τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο θέμα.

Πολλάκις ἡ ὠραία μελαγχροινὴ παρετήρει τὸ ὠρολόγιον, ὅπερ ἐδείκνυεν ἐννέα ὥρας.

Οἱ συνδαιτυμόνες οὐδαμῶς ἐφαίνοντο σπεύδοντες νὰ ἐγερθῶσι τῆς τραπέζης.

Ἡ Ἀγνὴ ἐν τούτοις ἠδημόνει. Ὁ κालωπισμὸς αὐτῆς ἦν ἐπίσης κάπως ἐπιμε-

μελημένος, ὅπερ δὲν διέφυγε τὸ ὄμμα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἰακώβου.

Τὴν κόμην εἶχε διευθετήσῃ ἐν εἵδει στεφάνης, οἱ δὲ μέλανες καὶ ἠδονικοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον. Αἱ ροδόχρους αὐτῆς παρειαὶ εἶχον τὴν ὄψιν ἀνθέων προσφάτως διανοιχθέντων, ἐνῶ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς τὸ στῆθός της ἔπαλλε βιαίως.

Ὁ Φύλαξ, καθήμενος πλησίον τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ Μαριάννης, διηγεῖτο τὰς πορείας τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ κυρίας καὶ τὴν εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἐλθέν ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Εἶχε λησμονήσῃ τὰς ὑπονοίας, ἃς διήγειρον αὐτῷ αἱ ἐρωτήσεις τῶν δύο ἀδελφῶν, ἡ δὲ φαινομενικὴ ἡρεμία τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς ἀγαθότητος τοῦ Κορεντινοῦ καθυσύχασεν αὐτὸν τελείως. Δὲν διανοεῖτο εἰμὴ τὴν ἴσασιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, εἰς ἣν ὁ ἀτυχὴς συνεκέντρον πάντα αὐτοῦ πόθον.

Ὁ Κλαύδιος εἰσελθὼν ἔσπευσε πρὸς τὴν μητέρα του, ἣν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον, εἶτα ἔδωκε δύο φιλήματα τῇ Ἀγνῇ καὶ ἐχαίρετισεν ἐγκαρδίως τοὺς λοιπούς.

Εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον αὐτοῦ καὶ ἐξήγησε τὸ αἴτιον τῆς βραδύτητός του, εἰπὼν ὅτι συνέβη τι δυσάρεστον εἰς νέαν τινα κυρίαν, ἣν ἐθεράπευε καὶ ἦν θὰ ἐπανέβλεπε τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὸ προσκύνημα τοῦ Ἐλθέν, παρὰ τῷ ξενοδόχῳ Ζακού.

Ἡ Ἀγνὴ ἐπωφελήθη πάραυτα τῆς εὐκαιρίας :

— Μητέρα, εἶπεν αὐτῇ, πρέπει νὰ κοιμηθῆς. Θὰ ἐξυπνήσῃς ἔνωρίς διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς Ἐλθέν.

Τὰ τῆς ἐκδρομῆς συνεφωνήθησαν.

Ὁ Κλαύδιος θὰ ὠδήγει τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του μετὰ τῆς Ροζίνας ἐφ' ἀμαξίας, ἵνα φθάσῃ οὕτως ἔνωρίς παρὰ τῷ ἀρρώστῳ αὐτοῦ. Οἱ ἄλλοι θὰ μετέβαινον πεζῇ, ὅλοι θὰ ἦσαν εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ θὰ συνητῶντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου τῆς κυρᾶς Νικόλ.

Ὁ χωροφύλαξ ἔξεσε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀμηχανίᾳ.

Ἄνωθεν τῆς οικογενείας ταύτης, ἔνθα ἡ εὐτυχία ἀπήστραπτεν εἰς πάντων τὰ πρόσωπα, ἔβλεπε τὴν εἰρῶνα καὶ ἀπειλητικὴν κεφαλὴν τοῦ κύρ Λεσιγιδίου.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ ὁμιλήσῃ, πάντες ἠγέρθησαν ἵνα ἀπέλθωσιν.

— Ἐ! τοῦ λόγου σου, κύρ Μισὸ, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, τί σκέπτεται ;

Εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς, ὁ λοχαγὸς, μετὰ τὸ δεῖπνον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἔνθα ἦσαν συνηγμένοι οἱ ξένοι τῆς μαρκησίας. Ὁ στρατηγὸς διηγεῖτο τῇ δεσποινίδι Σιμονέ τὰ συμβεβηκότα τοῦ βίου του. Ὁ Μάξιμος, ὁ ἐχθρὸς τοῦ γάμου, ὑπέκυπτεν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν πολλῶν θελγήτρων τῆς ὑποκομίσσης δὲ Ρεβίλ. Ὁ ἱερεὺς καὶ ἡ μαρκησία ἐκάθηντο πλησίον ἀλλήλων ὡς πάντοτε, ὁ δὲ Φοντραῖλ ἦν πλησίον τῆς συζύγου του, καὶ τέλος ἡ Καικιλία ἀνέκρουεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τεμάχια ἐκ τῆς Μασκὸτ καὶ τοῦ Μικροῦ

Λουκὸς, ἐνῶ ὁ δ' Ἀμβαρὲς, στηριζόμενος διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του, ἠτένιζεν αὐτὴν περιπαθῶς.

Ἀίφνης ὁ στρατηγὸς ἐφώνησε :

— Λοχαγέ !

Οὐδεὶς ὑπήκουσεν αὐτῷ.

Ἐπανέλαβε :

— Λοχαγέ, μήπως ἐκουφάθητε ; Θέλετε νὰ παίζωμεν οὐίστ.

Ἡγέρθη καὶ παρετήρησε περιέργως εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Πῶς ! εἶπεν, ἔφυγεν.

Ἀληθῶς δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ὁ δ' Ἐστρέλ εἶχεν ἀπέλθει τῆς συναναστροφῆς, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ, καὶ τῇ συνενοχῇ ἵπποκόμου τινος, εἰς ὃν εἶχεν εἶπει τὸ σχέδιόν του, ἔλαβε τὸν εὐνοούμενον αὐτοῦ ἵππον ἀπὸ τῶν ἵπποστασιῶν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ Πενοέ.

Ἡ Ἀγνὴ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι τὴν δεκάτην ὥραν θὰ ἦτο εἰς τὸν κῆπον πλησίον τῆς ζυλίνης γεφύρας.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἔσπευδεν. Εἶχεν ἄλλως τε καιρὸν, οὐδαμῶς δ' ἐφοβεῖτο ν' ἀποπλανηθῆ. Ἐγνώριζε θαυμασίως τὴν ὁδὸν τοῦ Πενοέ. Ἐκεῖνο ἦτο τὸ δέκατον πέμπτον τοῦλάχιστον ταξειδίον, ὅπερ ἐπεχειρεῖ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς Ἀγνῆς. Ἀληθῶς διὰ κατάκτησιν χωρικῆς τοῦτο ἦτο πολὺ.

Ἦτο μὲν ὠραία καὶ θελκτικωτάτη ἡ Ἀγνὴ, τὰ πάντα ὅμως ἔχουσι τὸ τέλος τῶν, ὁ δὲ λοχαγὸς διανοεῖτο, ὅτι ἡ στιγμή τῆς παραδόσεως τοῦ πολιορκημένου φρουρίου εἶχεν ἐπέλθει !

Ἡδεῖται ὦραι ! Στιγμαὶ φαιδραὶ, ἃς ἀναμιμνήσκειται τις μέχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ βίου.

Συλλογιζόμενος ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἔδρεπε τὸν καρπὸν ἐκεῖνον, τὸν ἄωρον ἔτι, ὅπερ κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ δένδρου ἦν εἰς τὴν διάθεσίν του, ὁ ἀξιωματικὸς ἠσθάνετο ἄφατον ἠδονὴν. Ἐπὶ τέλους ἡ ἐπιμονὴ τοῦ θὰ ἠμείβετο. Οὐδέποτε ἔγραψε πλειότερα φύλλα χάρτου, οὐδέποτε ἀνεσκάλευσε τσοούτῳ εἰς τὴν μνήμη του, ἵνα ἀνεύρῃ φράσεις τρυφερὰς καὶ παθητικωτάτας. Ἐνῶ ἐνδόμυχος μουσικὴ ἔψαλλεν αὐτῷ τὰ ἐπιθαλάμια τοῦ ὑμεναίου, ἠκροῶτο τῶν θορύβων τοῦ δάσους, οἱ κάτοικοι τοῦ ὁποίου ἐταράσσοντο μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ἡμέρας. Ἐνίοτε σκιαὶ ἀμφίβολοι διήρχοντο πλησίον αὐτοῦ, ὁ δὲ ἵππος του ἀνεσκίρτα.

Καθυσύχασεν αὐτὸν διὰ μιᾶς λέξεως καὶ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν αὐτοῦ παρατηρῶν τὴν ὥραν εἰς τὸ ὠρολόγιόν του.

Αἰφνης εἰς τι ἀδενδρον μέρος κατὰ τινα διασταύρωσιν ἀτραποῦ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς ὑψηλὸν καὶ ἰσχνὸν ἀνθρώπον φέροντα καρβίαν ἐπ' ὤμου.

— Νά, εἶπεν ὁ ἀγνωστος, εἰσθε ὑμεῖς, λοχαγέ μου; Διάβολε ! ἀργὰ γυρίζετε.

— Σακορράφα !

— Μάλιστα. Ποῦ διάβολο πηγαίνετε ἀπ' ἐδῶ ;

— Τυχαιῶς. Ἐχω φοβερὰν ἡμικρανίαν· πρέπει νὰ κινηθῶ καὶ ν' ἀναπνεύσω ἀέρα. Σὺ δὲ ποῦ πηγαίνεις ;

— Ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ Πενοῆ, ἀπὸ τοῦς Κερανδάλ, νὰ μάθω νέα.

— Ἄ! ναί, τὴν ἑξαδέλφην τῶν Φοντερόζ. Πτωχοὶ συγγενεῖς! εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ δ' Ἐστρέλ. Εἶνε καλὰ;

— Ναί.

— Θὰ κοιμῶνται τοιαύτην ὥραν εἰς τὸ χωρίον.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Ζεαννίνος, ὑποθέτω, λοχαγέ μου, ὅτι δὲν θὰ εἶνε ἄλλος ἔξυπνος ἐκτός ἀπὸ σὰς, ἐμὲ καὶ τὰ ζῶα. Θὰ μιμηθῶ τοὺς ἄλλους... Καλὴν νύκτα, λοχαγέ μου!

Ἀπεμακρύνθη, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς ἐξηκολούθησε βραδέως τὴν ὁδὸν του ἐπὶ ἐν ἡ δύο λεπτὰ συρίζων εἶτα, ἵνα κερδίσῃ τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον, ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ ἔφθασε ταχέως εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους.

Ἐνώπιόν του ἡ κοιμωμένη πεδιάς ἐχάνετο ἐν ἀργυρῷ φωτὶ, εἰς δὲ τὸ βάθος ὡς σκοτεινὸν νησίδιον, ὑψούμενον ἐν μέσῳ ἀπαστραπτούσης θαλάσσης, οἱ τοῖχοι καὶ οἱ πυργίσκοι τῆς ἐπαύλεως μετὰ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Πενοῆ διεφαίνοντο ἐν τῇ γαλακτώδει λευκότητι τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἀφιππεύσεν, ἔδασε τὸν ἵππον του εἰς τὸ δένδρον, εἰς δὲ πρὸ τινῶν ὠρῶν εὗρεν αὐτὸν ὁ Ἰάκωβος, καὶ ἐλαφρῶ τῷ βήματι διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, εἰς ἣν ἔφερε τὴν πικρίαν καὶ τὴν παραχῆν.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἡ Ἀγνή μὲ πάλλουςαν καρδίαν, ἔντρομος, ἀπόφασιν ἔχουσα ἐν τούτοις τὰ πάντα νὰ καταφρονήσῃ, ἵνα ἐκπληρώσῃ τὴν πρὸς τὸν ἐραστήν της ὑπόσχεσιν, ἠκροῶτο παντὸς ἐν τῷ οἴκῳ θορύβου.

Ὁ Κορεντίνος καὶ ὁ Ἰάκωβος θὰ εἶχον ἀπέλθει εἰς τὸ δωματίον των, διότι ἤκουσε κλειομένην τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐκείνου.

Ὁ Κλαύδιος κατῴκει εἰς μικρὸν περὶ πτερον εἰς τὸ ἄκρον τῆς αὐλῆς.

Ὁ Ἰβ καὶ ἡ Ροζίνα εἶχον ἐνωρίτερον τῶν ἄλλων ἀποσυρθῆ εἰς τὴν κατοικίαν των, διότι ἐκάστην πρωτὰν ἠγείροντο λίαν ἐνωρίς.

Οὐδὲν φῶς ἐφαίνετο εἰς τὰ παράθυρα. Τὸ πᾶν θὰ ἐκοιμάτο, διότι τὸ πᾶν εἴσα.

Ἡ Ἀγνή τότε διηυθέτησε πάλιν τὴν κόμην της καὶ εἶδεν ἑαυτὴν εἰς τὸν καθρέπτην.

Ἦτο ὠραία. Ἔσχε τὴν θεῖαν καλλονὴν τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἀγαπῶσι ὠχροτάτη, τρέμουσα μὲ ὑγροὺς καὶ ἀπαστραπτόντας ὀφθαλμούς. Κρατοῦσα ἐν τῇ χειρὶ μικρὸν φανόν, οὗτινος ἐκάλυπτε τὸ φῶς διὰ τοῦ ἐκ μελανῶν τριχάπτων ἐπαυφορίου της, ὅπερ ἦν δῶρον τοῦ Κλαυδίου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τῆς μητρὸς της ὅθεν ἔδει νὰ διαβῆ.

Ἡ Μαριάννα ἐκοιμάτο βεβαίως, διότι οὐδόλως ἐκινήθη ὑπὸ τὰ ἐρμητικῶς κεκλεισμένα παραπετάσματα τῆς κλίνης της.

Ἐκεῖθεν εἰσῆλθε μετὰ πολλῶν προφυλάξεων εἰς τοὺς εὐρεῖς διαδρόμους καὶ τὰς ἀκατοικήτους αἰθούσας τοῦ ἰσογαίου.

Αἱ γηραιαὶ εἰκόνες ἠκολούθουν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὁμοίων πρὸς ὀφθαλμὸν φαντασμάτων. Αἱ σανίδες τῶν ἐπίπλων τρίζουσαι ἐπροξένουν αὐτῇ ρίγος. Ἦσθάνετο θερμότητα εἰς τοὺς κροτάφους, συνθλιβομένους ὑπὸ τοῦ φόβου.

Τέλος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς αὐλῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

* K

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐκεῖ ἠλπίζον νὰ εὕρωσι τροφήν καὶ ἀνάπαυσιν, ὧν ἠσθάνοντο τότε τὴν ἀνάγκην: ἐκεῖ γαίλας, πλούτη καὶ πᾶν τὸ καθιστῶν εὐφρόσυνον τὴν ζωὴν. Θὰ ἐγίνοντο κύριοι τῆς χώρας ἐκείνης. Εἶχον ἤδη ὑπερβῆ τὰς φυσικὰς δυσχερεῖας: περὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ κἂν ἐσκέπτοντο. Δυστυχεῖς! ἐκεῖ θὰ εὕρισκον τὸν τάφον, ἂν ἡ εἰμαρμένη εἶχεν ἀναθέσῃ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς χώρας εἰς ἀνδρας—ἡ γεναιότερους—ἡ ὁμοιοῦντας—ἡ ἦσσαν ἀτίμους.

Ἐπειδὴ εἰμεθα πεπεισμένοι ὅτι οὐδεὶς θὰ ἀναγνώσῃ τὰς σελίδας ταύτας—καλὰς ἢ κακὰς—ἵνα μάθῃ γεωγραφίαν, παρακαλοῦμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας νὰ μὴ ἐκπλαγῶσιν ἂν δι' αἰφνιδίου ἄλματος μεταφέρωμεν τὸν Ρογήρον ἀπὸ τοῦ δάσους τῆς Terra di Lavoro εἰς Μιρανδόλαν, φρούριον ἰσχυρότατον ἄλλοτε ἐν Ρωμανίᾳ, ἀπέχον ἀπὸ τοῦ δάσους ἐκείνου ἑκατοντάδας τινὰς μιλίων. Ὁ Ρογήρος μετέβη ἐκεῖ, διότι ἐκεῖθεν ἠδύνατο νὰ πορευθῆ ἐν βραχεῖ εἰς Πάρμαν, ὅθεν διεδίδετο ὅτι θὰ διέβαινεν ὁ στρατὸς τοῦ Καρόλου.

Ὁ ἦρωσ ἡμῶν, καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν, ἠσθάνετο ἀποστροφὴν πρὸς τὸ ἔργον, ὅπερ εἶχεν ἀναλάβῃ. Ὅθεν ἐπροχώρει δυσθύμως, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐβράδυνεν ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον τὸ βῆμα.

Τὸ ὄνομα προδότης ἀντεῖχε συχνάκις εἰς τὰς ἀκοὰς του, ὡς ὠρυγὴ τρόμου. Οἱ λόγοι τοῦ Γίνου ἐτάραττον αὐτὸν μεγάλως. Ἐσκέπετο ὅτι συνέλαβε τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν νὰ ὑπερνικήσῃ τοὺς τε οὐρανόους καὶ γηίνους κινδύνους, ν' ἀνακτήσῃ διὰ μαύρης προδοσίας ὅ,τι τῷ ἀφρέθη, καὶ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του.

Πρὸς τοῦτο δ' ἤρξατο μακρόθεν καὶ ὑπεβλήθη εἰς μόχθους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων θὰ ὑπέκυπτεν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐπεδίωκε μεγαλεῖον, καὶ ἡ ἐλπίς του μετεβλήθη, οὐχὶ εἰς ἀδιαφορίαν, ἀλλ' εἰς ἀτίμιαν.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀγωνία ψυχῆς, καταδικα-

σθείσης νὰ αἰσθάνηται βαθέως καὶ συναντώσης ἐν τῷ κόσμῳ μόνον ἡλιθιότητα ἢ ἔγκλημα.

Ὁ Γίνος, οὐ ἔσωσε τὴν ζωὴν, καὶ ὅστις ἔνεκα τῆς θέσεώς του ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ μὴ εἶναι τόσο πολὺ ἀκριβολόγος εἰς τὰ περὶ τιμῆς, εἶχε συμπονήσῃ αὐτῷ. Τί θὰ ἔπραττον λοιπὸν ἐκεῖνοι, οἵτινες οὐδὲν ὤφειλον αὐτῷ καὶ ἐκαυχῶντο ὅτι ἠγάπων τὴν πατρίδα καὶ ἔπραττον κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς τιμῆς; . . . Ἀνυπόφορον βάρος ἐπέβη τὴν καρδίαν του. Ὡς ἐκ τούτου, ἑκατοντάκις ἐπισάττων τὸν ἵππον του, καὶ ἑκατοντάκις φέρων αὐτὸς αὐτὸν εἰς τὸν σταῦλον, ἔμεινεν ἐν Μιρανδόλᾳ δύο ἡμέρας. Κεκλεισμένος ἐν τῷ κοιτῶνί του καὶ τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῶν γονάτων, παρεπονέετο διὰ τὴν κακὴν αὐτοῦ τύχην. Ἐπειδὴ δὲ ὅταν εὕρισκεται ἐν ἐνάγκῃ ὁ ἀνθρώπος, ἀγαθὸς ἢ μοχθηρὸς, προστρέχει πάντοτε εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὁ Ρογήρος ἔδεδετο εἰς αὐτὸν ὅπως τὸν φωτίσῃ.

Τὴν δευτέραν νύκτα τῆς ἐν Μιρανδόλᾳ διαμονῆς του, ἐνῶ στρεφόμενος, ὅτε μὲν πρὸς τοῦτο, ὅτε δὲ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς κλίνης, προσεπάθει μάτην νὰ κοιμηθῆ, ἠσθάνθη κρότον πράγματος ἐλαφρῶς κινουμένου ἐν τῷ κοιτῶνι. Ἠκροάσθη προσεκτικῶς, φοβούμενος μὴ ἤπατατο. Πεισθεὶς ὅτι δὲν ἦτο πλάνη τῆς φαντασίας του, ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶναι;

Φωνὴ ἀσθενῆς, σχεδὸν ἐσβεσμένη, ὡσεὶ ἐξήρχετο ἐκ τινος ἀύλου ὄντος, ἠκούσθη λέγουσα:

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου.

— Ποῖος εἶσαι σύ, ὁ ὅποιος γινώσκεις τὸ μυστικόν μου; ἐκραύγασεν ὁ Ρογήρος, ἀνακαθήσας ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐλθὲ καί... ἡ ἄγγελος εἶσαι ἢ δαίμων... θὰ σὲ δεχθῶ εὐχαρίστως. Δός μοι μίαν συμβουλήν οἰανδήποτε... ἀπωλείας ἢ σωτηρίας, ἀδιάφορον... Ἡ ψυχὴ μου δὲν δύναται νὰ σκεφθῆ.

Οὐδεμία ἀπάντησις: οὐδεὶς κρότος πλέον. Ὁ Ρογήρος κατεκλίθη αὐτὸς, καὶ τὰ παρελθόντα ἀνελίχθησαν ἐν τῷ νῷ του, ὡς φρικώδης σκηνή. Ὅτε, κατὰ τὸν ὄρθρον, εἶδός τι νάρκης ἔκλεισε τοὺς βεβαρημένους ὀφθαλμούς του, τὰ ὄνειρά του ἦσαν οἷα ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ ἴδῃ μόνον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἐκδικήσεως.

Τὴν πρωτὰν, ἠγέρθη κάτωχος, καταβεβλημένος. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του ἀπεικονίζετο ὁ τρόμος. Κατῆλθεν ὅπως πληρώσῃ τὸν ξενοδόχον. Ἀλλὰ μόλις ἔθεσε τὸν πόδα εἰς τὸ γραφεῖον, ἐπὶ τῆς εἰς τὴν ὁδὸν βλεπούσης θύρας ἐφάνη μανδυοφόρος ἀνὴρ, πρὸς ὃν ὁ ξενοδόχος στραφεὶς εἶπε:

— Καλὴ ἡμέρα μαστρο-Λύπτιε! Ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, ἔτρεχες ὄλην τὴν νύκτα. Τί νέξ μὰς φέρνης ἀπὸ πάνω;

— Οἱ Γιβελλῖνοι φεύγουν ἀπὸ τὰ περὶχωρα τῆς Πάρμας μὲ καταιβασμένα μούτρα, διότι τὸ στρατεύμα τοῦ κόντε ἐπῆρεν ἄλλον δρόμον. Λέγουν πῶς θὰ πε-

ράση από τὰ περίχωρα τοῦ Μιλάνου καὶ πῶς τὸ ὁδηγεῖ ὁ κρεμανταλάς ἐκεῖνος Ναπολέοντας Δελλατόρρες, ἀλλὰ ἡ ἀπό δῶ ἡ ἀπό 'κεῖ, θαῦρη τὸν δρόμο γεμάτων ἀγκάθια.

— Καὶ ποῖος θὰ τοῦ ἐναντιωθῆ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μιλάνου; Ἐκεῖ δὲν εἶναι Γιβελλίνοι.

— Εἶναι καὶ παρᾶναι· καὶ ἄσπροι καὶ μαῦροι, ἀγαπητέ μου Γιάκουμ, διότι ὁ κόσμος δὲν ἔμπορεῖ νὰ πηγαῖν ὅλο καὶ μιανῆς λογιῆς. Ἐπειτα ὁ Πορκίος Πελλαβιτσιόσιος, ὁ ἀδελφοποιητὸς τοῦ Μαμφρέδη, εἶναι εἰς τὰ περίχωρα τῆς Πάβιας, ὁ Βουόζος Δουέρας εἰς τὴν Κρεμῶνα καὶ ὁ Μαστίνος Δέλλασκαλάς εἰς τὴν Βερῶνα. Καὶ τί στοχάζεσαι; Πῶς θὰ τὸν ἀφρίσουν νὰ περάσῃ ἔτσι ἡσυχά-ἡσυχά; ... Ἄμ δέ;.. Μὰ δὲν μοῦ λές, Γιάκουμέ μου, εἶναι τίποτα νὰ φάῃ κανεὶς σὰν φτωχὸς Γιβελλίνο;

Ὁ Ρογήρος, πληρώσας τὸν ξενοδόχον, καὶ ἀνυπομονῶν ν' ἀναχωρήσῃ, ὅσον τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἐπεθύμει νὰ μείνῃ, ἐπέσασε τὸν ἵππον του καὶ κατέλιπε τὴν Μιρανδόλαν. Καθ' ὁδὸν, ἐπιληθοφόρηθη ὅτι οἱ Γάλλοι, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσωσι τὴν ἀπὸ Ἄστι εἰς Πάρμαν ἄγουσαν, ἦτις ἦτο ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, ἐβάδιζον πρὸς τὴν Κρεμῶναν· ὅθεν, σπεύδων νὰ φθάσῃ αὐτούς, κατηυθύνθη πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Πάδου.

Ἀφικθεὶς εἰς Λουζάραν, καίπερ ὁ ἥλιος ἀπέιχεν ἔτι πολὺ τῆς δύσεως καὶ ἡ λέμβος ἦτο ἐτοίμη ὅπως διέλθῃ τὸν ποταμόν, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δισταγμοῦ, ὅστις εἶχεν ἀναχαιτίσῃ αὐτὸν καὶ ἐν Μιρανδόλῃ.

Ἡ εἰκὼν τοῦ πατρός του εἶχεν ἐξασθενίσῃ, ἡ δὲ ἀμφιβολία ὅτι εἶχεν ἀναλάβῃ μυσαρὸν ἔργον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ προδότου ἐπανήρχοντο εἰς τὸν νοῦν του, ταρασσόντα τὴν ψυχὴν του. Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς κλίνης, ἐζήτησε μάτην νὰ εὔρῃ τι καθησυχάζον τὴν συνειδήσιν του. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐβάδιζε ψηλαφῶν ἐν τῷ σκότει, εἰς ὃ ὅμως ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἐβυθίζεται.

Τὴν πρωτὰν, ἐξυπνήσας, εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ τεμάχιον χάρτου. Ἐκπλαγείς ἐπὶ τούτῳ, ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἰς τὸ ἀσθενὲς τοῦ λυκαυγοῦς φῶς ἀνέγνω:

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου.

Ἡ ὑπόμνησις αὕτη παρήγαγεν ἐν τῷ πνεύματί του ἀποτέλεσμα, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ παράγεται ὅταν ἀποσπάσῃ τις ἀπὸ τῆς πληγῆς τὸ ὕφασμα, ὅπερ τὸ αἷμα εἶχε κολλήσῃ ἐπ' αὐτῆς.

Τὸ πάθος ἐθρίαμβευσεν κατὰ τοῦ λογικοῦ, καὶ ὁ Ρογήρος καταληφθεὶς, ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε, ὑπὸ λύσεως ἐπανήλθεν εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀπόφασιν. Διήλθε τὸν Πάδον, ἔφθασεν εἰς Καζάλ-Μαγγιόρε, εἰς Ροβάραν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Κρεμῶναν.

Δὲν ἀπέιχε πολὺ αὐτῆς· τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ τοῦ ἦτο ἐγγύς, καὶ ὅμως ἐπεθύμει νὰ μὴ ἦτο τόσο πλησίον.

Ἡρώτα ὅσους συνήντα καθ' ὁδόν, καὶ

τούς λέγοντας ὅτι ὀλίγη ἀπελείπετο ἔτι αὐτῷ ὁδὸς κατέλειπεν ἄνευ χαιρετισμοῦ, βλασφημῶν αὐτούς κατὰ δianoian· τούς δὲ βεβαιούντας ὅτι ἦτο ἔτι μακρὰν τοῦ τέρματος ἀπεχαιρέτιζε φαιδρῶς.

Οὕτω ἀμφιβάλλον, ἂν ὄφειλε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ ὅμως ὠθούμενος ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης, ἔφθασεν ἡμέραν τινὰ πρὸ τοῦ ἑσπερινοῦ μεταξύ τοῦ Ἁγίου Δανιὴλ καὶ τοῦ Σικόνιοιο, δύο προαστείων τῆς Κρεμῶνης, εἰς οὐ μεγάλην ἀπ' αὐτῆς κειμένων ἀπόστασιν. Βεβουθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ἄφινε τὸν ἵππον του νὰ βαδίζῃ κατ' ἀρέσκειαν.

Ἄλλ' αἴφνης ἐγειράς τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἴδῃ τὰς διὰ τῶν δενδρουσταδῶν φαινόμενας πρὸ αὐτοῦ ὠραίας οἰκίας, εὐρέθη περικυκλωμένος ὑπὸ εἰκοσάδος καὶ πλέον ἱππέων, ὧν ὁ ἀρχηγὸς διέταξεν αὐτὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Πρέπει νὰ μάθετε... (ἐκραύγασεν ὁ Ρογήρος ξιφουλκήσας, διότι τῶν ἱππέων ὄντων ἐγγύτατα δὲν ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ τὴν λόγχην)... πρέπει νὰ μάθετε... ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ ἀποτρέψῃ τῆς ὁδοῦ μου ἄνευ βίας καὶ χωρὶς νὰ στοιχίσῃ αὐτῷ αἷμα.

— Ἰππότες, ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγός... Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν ἐναντίον σας. Ὁ ἀρχηγός μας Βουόζος δὲ Δουέρας μᾶς ἐπέμψεν νὰ σᾶς συναντήσωμεν καὶ νὰ σᾶς ὁδηγήσωμεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τώρα ἐκεῖνος εὐρίσκεται. Ὅθεν εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε, διότι δὲν θέλομεν νὰ πρᾶξωμέν τι, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ σᾶς δυσαρεστήσῃ.

— Καὶ πῶς ὁ ἀρχηγός σας ἔμαθε τὰ κατ' ἐμέ;

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὸν ἴδιον. Δὲν εἶσθε νεαπολιτανὸς ἱππότης καὶ δὲν ἔχετε ἐπιστολὰς δι' αὐτόν;

— Ἐχω βεβαίως.

Ὁ Ρογήρος, καίπερ ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς εἶχεν ἴδιόν τινα τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος του ὁμοίως καὶ τῶν εἰς αὐτὸν συμβάντων, εἶχε πεισθῇ ὅτι εἰμαρμένη τις ἐρρῶθιμιζε πᾶσαν πράξιν του, κατὰ τῆς ὁποίας ἠδύνατο μὲν ἐπὶ τινὰ καιρὸν ν' ἀντιπαλαίσῃ· ἀλλ' εἰς τὴν ὁποίαν, εἴτε ἐκουσίως εἴτε ἀκουσίως, ὄφειλεν ἐπὶ τέλους νὰ ὑποκύψῃ.

Πειπειμένος περὶ τούτου, ἠκολούθησεν ἄνευ ἀντιστάσεως τοὺς ἱππεῖς ἐκεῖνους, οἵτινες βαδίζοντες ἡσυχῶς, ὅπως μὴ τὸν ἐνοχλήσωσι, τὸν ἔφερον νυκτὸς προκεχωρημένης εἰς φρούριον, ὅπερ, καθ' ὅσον ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ σκότει, ἐφάνη αὐτῷ ὀχυρότατον.

Περὶ τὸ φρούριον ἦσαν πληθεὸς σκηνῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξήρχοντο στρατιῶται κατευθυνόμενοι πρὸς ὠρισμένον σημεῖον. Συνηθροίζοντο ὑπὸ τὸν ἦχον κώδωνος, ἠχοῦντος ἀπαύστως, καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἠκούοντο φωναί, προσκαλοῦσαι τοὺς σημαιοφόρους, τοποθετοῦσαι τοὺς στρατιώτας καὶ δίδουσαι διαταγὰς. Παρὰ τὴν πύλην τοῦ φρουρίου, ἐβάδιζε φρουρὸς φέρων τὴν λόγχην ἐπ' ὤμου.

Οὗτος, ἰδὼν αὐτοὺς πλησίασαντας, ἔστη αἴφνης εἰπὼν:

— Τίς εἶ;

— Γιβελλίνοι... ἀπήντησεν ὁ ἀποσπασματάρχης.

— Πλησιάσετε νὰ μοῦ εἰπῆτε τὸ σύνθημα.

Ὁ ἀποσπασματάρχης ἐπλησίασεν, ἐψιθύρισε αὐτῷ λέξιν τινὰ εἰς τὸ οὖς, εἶτα στραφείς πρὸς τοὺς στρατιώτας του εἶπεν:

— Ἐμπρός!

Διελθόντες μακρότατον θολωτὸν διάδρομον, ἐξῆλθον εἰς παλαιὰν τινα αὐλήν.

Ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς κίονας ἦσαν πάμπολλοι στρατιῶται διασκεδάζοντες. Καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἔπαιζον τοὺς κύβους ἢ τὴν δάμαν· οἱ δὲ ἔπινον οἶνον, ὀμιλοῦντες καὶ χειρονομοῦντες· ἀγρίως· ἀλλαχοῦ τρεῖς ἢ τέσσαρες προσεπάθουν νὰ ψάλωσιν ἄσμά τι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἔτι λέξεων ἐφαίνοντο ἀδυνατοῦντες ν' ἀποτελέσωσιν ἀρμονίαν... ὡς ἐκ τούτου ἐπανήρχιζον, ἐπαναλαμβάνοντες τὸ πείραμα... ἄλλοι ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἄφινον βαθμηδὸν τὴν κεφαλὴν αὐτῶν νὰ κλίνη ἐπὶ τοῦ στήθους των... ἀλλ' ἀφυπνιζόμενοι αἴφνιδίως, ἀνήγειρον αὐτὴν, ὅπως τὴν ἀφίσωσι καὶ αὐθις νὰ κλίνη ὡς πρὶν... ἄλλοι, καταβληθέντες ὅλως ὑπὸ τοῦ ὕπνου, εἶχον ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν τραπέζων καὶ στηρίζοντες ἐπ' αὐτῶν τὴν κεφαλὴν ἔρρεγchon τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ ρόγχος ἠκούετο μακρὰν...

Ἄλλοι ἠσυχολοῦντο εἰς ἄλλα, τὰ ὁποῖα χάριν συντομίας παραλείπομεν...

Ἐν ὀλίγοις, τὰ ὑπὸ ἐρυθρωποῦ φωτὸς ἡμιφωτιζόμενα ἐκεῖνα πρόσωπα, αἱ χειρονομίαι, αἱ ἀπειλητικαὶ καὶ ποικίλαι ἐκείναι μορφαί, ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὸν Φλαμανδὸν ζωγράφον ὡς ἀντικείμενον θαυμασίας εἰκόνας.

Μόλις οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι εἶδον τὸν ἀποσπασματάρχην καὶ ἤρξαντο κραυγάζοντες θορυβῶδως:

— Καλὴ ἴσπερα! Καλῶς ὤρισες! Εὐρηκες κυνηγί; Ἐπίτυχες τὸν ἀνθρωπόσου; Πές μας, Πέτρε. Ἐλα δῶ καὶ σοῦ δίνω τὴ θέσι μου. Ἐλα, Πέτρε, νὰ κάμῃς τὸν τέταρτο, ἀλλέως δὲν γίνεται παιγνίδι. Πέτρε, ἕνα ποτηράκι κρασί, ἔλα, πιετὸ καὶ ἔχεις μεγάλην ἀνάγκην.

— Εὐχαριστῶ, Κακοτύχη... εὐχαριστῶ Συντροφιάρη... εὐχαριστῶ... κύριοι... τώρα, μία στιγμὴ... καὶ ἔρχομαι, ἀνέκραξεν ὁ ὁδηγὸν τὸν ἤρωά μας, διακρίνων κατ' ἀρχὰς ἕκαστον διὰ τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, χαιρετίζων πάντας ἀναμῖξ, ὥσει ἤθελε νὰ διαψεύσῃ τὸν Κονδιλλιάκ, βεβαιούντα ἐν τῇ Λογικῇ του, ὅτι τὰ ἀντικείμενα παρίστανται κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν συγκεχυμένα, εἶτα διακρίνονται βαθμηδόν, ἀποτελουμένης οὕτω τῆς ἀναλυτικῆς ἐρεύνης, ἣτις εἶναι ὁ ἀντίπους τῆς συνθετικῆς, καὶ χίλια ἄλλα ὠραῖα πράγματα, δι' ὧν παραγεμίζουσι τὸν ἐγκέφαλον ἡμῶν ἐν τοῖς σχολείοις.

Ὁ ἀποσπασματάρχης, ἀφιπεύσας, ἔσπευσε μετὰ τοῦ Ρογήρου, ὅστις συνίστα

αὐτῷ μεγάλως τὸν ἵππον του, πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ φρουρίου, ἐπιθυμῶν δὲ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ τὸ ταχύτερον, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμούς και ἰδὼν φῶς εἰς τὰ παράθυρα τοῦ ἄνω ὀρόφου ἐψιθύρισε :

— Τώρα εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ και μόνος.

Και σταθεῖς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ μικρᾶς τινὸς θύρας προσέθετο :

— Γενναῖε ἵπποτα, ὁ κύρ Βουόζος, καθὼς βλέπω ἀπὸ τὸ φῶς, εἶναι βέβαια εἰς τὸ γραφεῖόν του. Τώρα εἰμπορεῖτε νὰ ὑπάγετε πρὸς αὐτὸν ἐλεύθερα και χωρὶς ἐμέ. Ἀναβῆτε αὐτὴν τὴν κλίμακα. Αὐτὴ θὰ σᾶς φέρῃ εἰς ἓνα μικρὸν πρόδομον, ὅθεν ἀρχίζουν τρεῖς διάδρομοι. Πάρετε τὸν πρῶτον ἀριστερᾶ, και ὅταν φθάσετε εἰς τὴν ἄκρην, στρέψετε δεξιᾶ και θὰ εὗρετε ἕξ μικραῖς βαθμίδες. Ἀναβῆτε, και ὁ Θεὸς νὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ μὴν πέσετε. Τότε θὰ εὗρεθῆτε εἰς μίαν αἰθουσαν, ὅπου εἶναι πέντε θύραις. Ἐκείνη ὅπου θὰ ἦναι ἐμπροστὰ σᾶς εἶναι ἡ θύρα τοῦ γραφείου τοῦ Βουόζου. Καλὴν νύκτα !

Μετὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους, οὗς ἀπήγγειλε μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἀπεμακρύνθη ὅπως ἐνωθῆ μετὰ τῶν συντρόφων του, οἵτινες ὑπέδξαντο αὐτὸν γελῶντες, ὠρῶμενοι και θορυβοῦντες εἰς σημεῖον ἀκρατικῆς χαρᾶς.

Ὁ Ρογῆρος ἀνῆλθε τὴν μικρὰν κλίμακα, ἥτις ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ πλίνθων. Ὁ χρόνος εἶχε φθεῖρῃ τὰς τεγωνίας και τὴν ἀσβεστον οὕτως, ὥστε εἶχον σχηματισθῆ ὀπαί, ἐν αἷς εἰσῆρχετο ὁ πῦρ πλέον ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ὁ Ρογῆρος ψηλαφῶν, βοηθούμενος μᾶλλον διὰ τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν και κινδυνεύων ἀνὰ πᾶν βῆμα νὰ πέσῃ κατὰ πρόσωπον, ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν πρόδομον τῶν τριῶν διαδρόμων, ὃν ἐφώτιζεν ἀσθενὲς τι φῶς, ὅπερ ἐφαίνετο ἐσβεσμένον, καθ' ἃ εἶπεν ὁ ἰδιότροπος φλωρεντίνος ποιητῆς Μιλλιουρούτσος.

Φθάσας εἰς τὴν αἰθουσαν ἐκείνην, κατελήφθη ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, ἀπεπειράθη νὰ προχωρήσῃ ἀδύνατον... νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἀδύνατον... Ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὥσει εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς λίθον. Νέαι ἀμφιβολίαι, νέοι δισταγμοὶ τὸν κατέλαβον. Ἐν βῆμα ἔτι, και πάντα ἀνεπανορθῶτως ἀπώλλυντο.

Ἡ πρόθεσις αὐτοῦ ἦτο ἀγαθὴ· ἀλλ' ἐστηρίζετο ἐπὶ μέσων, τὸ μὲν χαμερπῶν, τὸ δὲ ἀτίμων... μέσων, ἄτινα μόνον κακοῦργοι ἠδύναντο νὰ θέσωσιν εἰς ἐνέργειαν...

Ἄν δὲν ἀπετύγχανε, τίς θὰ ἐπίστευεν αὐτῷ ὅτι ὁ σκοπὸς του ἦτο γενναῖος ; ...

Τὰ σκόπη δὲν θὰ ἦσαν πάντοτε ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ... και ἡ προδοσία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὲνῃ ἐξ αἰ κεκρυμμένη...

Ἐνῷ ἔμενεν ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ τοιαῦτα σκεπτόμενος, χεῖρ τις ἔθλιψεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν του και ἀσθενῆς φωνὴ εἶπεν εἰς τὸ οὖς του :

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου.

— Παναγία Παρθένε ! ἀνέκραξεν ὁ Ρογῆρος.

Και στραφεὶς ταχύτατα εἶδεν, ἡ ἐνόμι-

σεν ὅτι εἶδε φάντασμα, ὅπερ ἔφευγεν διὰ τοῦ ἀντιθέτου ἐκείνου, εἰς ὃν αὐτὸς ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ, διαδρόμου, ὀλισθαίνον ἐπὶ τοῦ διαπέδου.

Καταληφθεὶς ὑπὸ ἐπιθυμίας ἀκράτου νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο, ὤρμησεν ὡς ἀστραπὴ ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

Διῆλθε τὸν διάδρομον ἐκείνον, εἶτα ἕτερον... ἐνῷ τὸ φάντασμα ἔφευγεν εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, μηδενὸς κρότου βημάτων ἀκουομένου. Καίπερ αἱ περιστάσεις αὐταὶ ὑπερήρουν διὰ τοὺς ζῶντας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην — ἴσως δὲ και κατὰ τὴν ἡμετέραν — ὅπως πιστεύσωσιν ὡς ὑπερφυσικὴν τὴν τοιαύτην ἐμφάνισιν, ὁ Ρογῆρος δὲν ἐφοβήθη.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἠγνόει πῶς νὰ τὴν ἐξηγήσῃ· ἀλλ' ὅμως δὲν ἀπέδιδεν αὐτὴν και εἰς ὑπερφυσικὰς αἰτίας.

Ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν εἰς μέρος, ἔνθα δὲν ὑπῆρχε φῶς, και ἐκεῖ ἀπώλεσε τὸ φάντασμα.

Ἐπιμένων νὰ καταδιώξῃ αὐτὸ ψηλαφῶν, μεθ' ὅλον τὸ σκότος, προσέκρουσε και ἔπεσεν ἐπὶ τινος κλίνης.

Τότε μὴ βλέπων και μὴ ἀκούων τι πλέον ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέρος, ἐξ οὗ εἶχεν ἀναχωρήσῃ. Νομίζων δὲ ὅτι ἠκολούθει τὴν αὐτὴν ὁδόν, διῆλθε δύο ἢ τρεῖς αἰθούσας, ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν ὁποίων εἶδε φῶς διερχόμενον διὰ τῶν ρωγμῶν θύρας τινὸς.

Ἐβάδισε πρὸς τὸ φῶς ἐκεῖνο ταχέως, νομίσας ὅτι προήρχετο ἐκ τοῦ προδόμου.

Φθάσας εἰς τὴν θύραν, ἠνέωξεν αὐτὴν και εὗρεθῆ ἐντὸς εὐρυτάτης αἰθούσης, ἥς μέρος μόνον ἐφωτιζετο, τὸ δὲ λοιπὸν ἦτο σκοτεινότερον.

Καθ' ἃ ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ, ἡ αἰθουσα ἦτο κεκοσμημένη δι' ὠραίων φλαμανδικῶν ἐπιτοίχων, παριστάντων θῆρας ἢ γνωστὰς μάχας τῶν παλαδίνων τοῦ Μεγάλου Καρόλου και τῶν περιπλανωμένων ἱπποτῶν τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου.

Ἀρχαῖαι πανοπλίαι ἦσαν ἀνηρτημέναι κατ' ἴσας ἀποστάσεις ἐπὶ λογχῶν ἐμπεπηγμένων ἐν λιθίνους βάθροις, — πιθανῶς καθ' ἅπασαν τὴν αἰθουσαν.

Τὰ παράθυρα, φωτιζόμενα ὑπὸ τῶν φῶτων τῆς αὐλῆς, παρίστων σκηναὶ τῆς Νέας Διαθήκης, ἐσηματισμένας διὰ πολυχρῶν ὀάλων.

Πάντα ταῦτα, ἃ ἡμεῖς ἠναγκάσθημεν νὰ περιγράψωμεν ἐν ἡμῖσεῖς σχεδὸν σελίδι, ὁ Ρογῆρος εἶδε δι' ἑνὸς μόνου βλέμματος, χωρὶς νὰ προσέξῃ καν εἰς αὐτά, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦσαν πράγματα κοινότατα.

Τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐφέλκυσαν ἰδίως δύο πρόσωπα, ἄτινα ἦσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ.

Ὁ εἰς αὐτῶν, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῆς περιβολῆς και τῆς φυσιογνωμίας, δὲν ἦτο Ἴταλός.

Ἦτο ταχυδρόμος Γάλλος, φέρων κίτρινον ἐπιχιτῶνιον, φθάνον μικρὸν ἄνωθι τῶν γονάτων και ἐσφιγμένον περὶ τὴν ὀσφὺν διὰ πλατέος ἐκ μέλανος δέρματος ζωστήρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνηρτημένον κέ-

ρας και ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἡ λαβὴ ἐγχειριδίου.

Αἱ περισκελίδες του ἦσαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ και τὸ ἐπιχιτῶνιον ὑφάσματος, και στεναὶ ὡς ἐκεῖνο.

Ἐφερε κυνηγητικὰ ὑποδήματα ἐρυθρὰ και πιερνιστήρας καταλληλοτέρους νὰ ξεκοιλιάζωσιν,, ἢ νὰ παροτρύνωσιν ἱππούς. Εἶχε δὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ.

Ἡ κόμη του, χωριζομένη ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπιπτεν ἔνθεν και ἔνθεν ἄχρι τῶν ὠτων, αἱ δὲ τρίχες καθίσταντο βαθμηδὸν μακρότεραι οὕτως, ὥστε αἱ τῆς παρεγκεφαλίδος ἐκάλυπτον και μέρος τῶν ὠτων.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οὐδεμίαν εἶχε ἐκφρασιν... ἦτο τοῖχος κεκοιναμένος.

Οὐχ οὕτως ὅμως και ὁ ἕτερος, ὅστις ἐκάθητο παρὰ τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἐκείντο ἔγγραφα και ζῆφος.

Ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς και ἀνεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς ἐπιστολὴν, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι πρὸ μικροῦ εἶχε κομισθῆ εἰς αὐτόν.

Τὸ κρανίον του ἦτο φαλακρὸν και εἶχε τεταμένον τὸ δέρμα. Μόνον ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἐφαίνοντο δύο ἢ τρεῖς βαθύταται ρυτίδες.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο πλατύ, ἰσχνὸν κατὰ τὰ ζυγωματικὰ ὀστά και εἰς ὀξὺ λῆγον. Ἡ ἀκτένιστος γενειὰς του ἐπροξένει ἀηδῖαν. Ἐφερε δὲ πανοπλίαν, πλὴν τῶν περιχειριδίων.

Οὗτος, ἀφοῦ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολὴν και ἐσκέφθη ἐπὶ μακρὸν, ἀνέκραξεν :

— Ὅκτὼ χιλιάδες χρυσαφλωρινία !... πωλᾶ και τὴν ψυχὴν μου ἀκόμα.

Μετὰ τὴν ἀτιμον ταύτην ἐκφώνησιν, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς—ὁποῖοι ὀφθαλμοὶ κοτῖλοι και σπινθηροβολοῦντες, ὡς συλλαβούσης τὴν λείαν ἀλώπεκος,—και εἶδε τὸν Ρογῆρον.

— Ποῖος εἶσθε; Ποῖος σᾶς ἔφερον ἐδῶ; Πῶς εἰσήλθατε εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην;

— Αὐθέντα, μὲ ἔφεραν ἐδῶ κατὰ διαταγὴν ἑνὸς κάποιου Βουόζου Δὲ Βουέρα.

— Λοιπὸν κατὰ διαταγὴν μου. Ἀλλὰ διατί δὲν εἰσήλθατε ἀπὸ τὴν κυρίαν θύραν, ἀλλ' ἐπέσατε τόσον αἰφνιδίως εἰς τὸν κοιτῶνά μου ;

— Και ἐγὼ δὲν εἰξεύρω, αὐθέντα... Μὲ ἄφισαν χωρὶς ὀδηγόν. Και εὗρεθῆν ἐδῶ, διότι δὲν εἶμαι ἄλλου.

— Κάποιος παρέβη τὰς διαταγὰς μου. Μήπως κατὰ τύχην εἰσθε ὁ νεαπολιτανὸς ἱππότης ;

— Ἐγὼ εἶμαι... Οἱ στρατιῶταί σας μὲ συνέλαβον καθ' ὁδόν και μὲ ἐξηνάγκασαν...

— Ἐπρεπε νὰ σᾶς ἐξαναγκάσωσι... διότι ἔχετε ἐπιστολὰς δι' ἐμέ, τὰς ὁποίας ἴσως δὲν θὰ μοῦ ἐφέρετε ποτέ.

— Και ποῖος σᾶς εἶπε, αὐθέντα ; ...

— Μοὶ τὸ εἶπεν ὁποῖος ἠδύνατο νὰ μοὶ τὸ εἰπῆ χωρὶς φόβον ὅτι θὰ ἐψεύδετο. Ὁ ὀδηγῆσας ὑμᾶς ἀποσπασματάρχης ἐκαλεῖτο Πέτρος ;

— Ναί, Πέτρος.

— Και ποῦ ἔμεινε ;

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι, κάτω εἰς τὴν

αυλήν, όπου πίνει και παίζει με τους συντρόφους του.

— Πρέπει να τιμωρηθῆ... Διὰ τὰ μεγάλα ἐγκλήματα χρησιμεύει τὸ βιβλίον τοῦ νοῦ... τὰ μικρὰ πρέπει νὰ τὰ σημειώνη κανεὶς διὰ νὰ μὴ τὰ λησμονῆ... Ἐκδίκησις ματαιωθείσα εἶναι πρόκλησις εἰς νέαν ὕβριν...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ Βουόζος ἐξήγαγεν ἐκ τῶν κόλπων του πινακίδας, ἐπὶ μιᾶς τῶν ὁποίων ἐσημείωσεν :

«Ὁ ἀποσπασματάρχης Πέτρος πρέπει νὰ τιμωρηθῆ, διότι παρέβη τὴν διαταγὴν μου.»

— Εἶτα, ἐπαναθέσας τὰς πινακίδας ἐν τοῖς κόλποις του, προσέθετο :

— Πρὶν ἢ τελειώσῃ ὁ μῆν, ἢ φανερᾷ ἢ κρυφᾷ, θὰ μοῦ τὴν πλερώσῃ... Κύριε ἰππότη, εὐαρεστεῖσθε νὰ μοὶ δώσετε τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔχετε δι' ἐμέ ;

— Ἴδου αὐταί.

— Ἰππότη, εἶπεν ὁ Βουόζος, ἀφοῦ ἀνέγνω τὰς ἐπιστολάς... ἐκ τούτων πληροφοροῦμαι ὅτι μέγας ἀριθμὸς νεαπολιτῶν βαρόνων, βαρυνθέντες τὴν τυραννίαν τοῦ Μαμφρέδου, σὰς ἀπέστειλαν μετὰ πληρεξούσια γράμματα νὰ υποβάλλετε τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν εἰς τὸν κόμητα τῆς Προβηγκίας. Ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ φέρω προσκόμματα εἰς τὰς δικαίας ἐπιθυμίας τῶν ἀξιολόγων ἐκείνων κυριῶν. Αὐριοὶ δύνασθε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας πρὸς τὸν γαλλικὸν στρατόν, τὸν ὁποῖον θὰ εὑρετε στρατοπεδευμένον οὐχὶ μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁφείλω ὅμως νὰ σας εἰδοποιήσω ὅτι ὁ κόμητις δὲν εἶναι εἰς τὸ στρατόπεδον· ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ θὰ εὑρετε τὴν κόμησσαν Βεατρίκην καὶ τὸν τοποτηρητὴν του Γουέλδον Μομφόρτ.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, αὐθέντα Βουόζε. Ἀλλὰ μὴ παρακαλῶ, δύνασθε νὰ ἀπαντήσετε εἰς μίαν ἐρώτησίν μου ;

— Λέγετε.

— Δὲν εἴσθε Γιβελλῖνος ;

— Τί σημαίνει Γουέλφος καὶ Γιβελλῖνος ; Ἐγὼ εἶμαι ὑπὲρ ἐμοῦ. Περὶ τοῦ ὀνόματος δὲν φροντίζω περισσότερο, ἀφ' ὅσον φροντίζω περὶ τοῦ χρώματος τοῦ ἱματίου μου. Ὅφ' οἰανδήποτε μορφήν, ἐπιδιώκω πάντοτε τὸ συμφέρον μου.

— Ἀλλ' ἄχρι τοῦδε δὲν ἐπολεμήσατε ὑπὲρ τοῦ κόμματος τῶν Γιβελλίνων αὐθέντα ;

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐπολέμησα πάντοτε ὑπὲρ ἐμοῦ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πέρυσιν ἐβοήθησα τὸν κόμητα Ἰορδάνην, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἐκ μέρους τοῦ Μαμφρέδου ἐδῶ εἰς τὴν Λομβαρδίαν μετὰ πεντακοσίων λοχιοφόρων. Εἰς ἀντομοιῶν δὲ ἔλαβον λόγους, πότε μὲν φιλοφρονητικούς, πότε δὲ ἀπειλητικούς. Εἰς πάντα ἀνθρώπον εἶναι συγχωρημένον νὰ σφάλῃ μίαν φοράν ἐπὶ ζωῆς του... καὶ εὐτυχῆς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔμπορεῖ νὰ καυχήθῃ ὅτι δὲν ἔσφαλε περισσότερο... Τώρα ἐβαρύνθη νὰ τρέφωμαι μετὰ ὑποσχέσεις... Ἐπειτα καὶ οἱ χρόνοι περνοῦν... καὶ πρέπει νὰ σκεφθῆ κανεὶς καὶ διὰ τὸν θάνατόν

του... Ἄλλοι δὲν φροντίζουν, ἐγὼ ὅμως φροντίζω διὰ τὴν συγχώρησιν τῆς ἀγίας ἡμῶν ἐκκλησίας, καὶ ἐπιθυμῶ θερμῶς νὰ λυθῶ ἀπὸ τὸν ἀφορισμόν, διὰ νὰ μὴ θάψω, ὅταν ὁ Θεὸς εὐαρεστηθῆ νὰ με προσκαλέσῃ, εἰς ἱερὸν τόπον.

— Αὐθέντα, παρακαλῶ, ἂν ἡ ἐρώτησις μου δὲν σας ἐνοχλῆ, ἢ καρδιά δὲν σας λέγει τίποτε ;

— Καὶ εἰς ποῖον μέρος εἶναι αὐτὴ ἡ καρδιά ; Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, πιστεύω ὅτι δὲν ἔχω. Ἡ κεφαλὴ τὰ κάμνει ὅλα. Αὐτὴ σκέπτεται... Ἡ καρδιά εἶναι ἓνα πρᾶγμα περιττόν. Εἰς τὰς σκέψεις χρειάζεται ψυχραιμία, διὰ νὰ περνᾷ κανεὶς καλὰ εἰς τὸν κόσμον. Μετὰ τὴν καρδίαν κάμνει κανεὶς ἐρωτικὰ τραγούδια, ὅχι ὅμως καὶ ἀριστα σχέδια διὰ νὰ περάσῃ καλὰ τὴν ζωὴν.

— Ἀλλ' ἢ Ἰταλία ;

— Ἡ Ἰταλία εἶναι ἐδῶ... ἀπήντησε πλήξας τὸ μέτωπον αὐτοῦ ὁ Βουόζος.... Διηγούνται ὅτι ὑπῆρξαν καιροί, κατὰ τοὺς ὁποίους ἦτον ἄλλοῦ... ἀλλ' ἐγὼ δὲν τοὺς εἶδον, οὐδὲ πιστεύω ὅτι ὑπῆρξαν ποτέ. Ἐν τούτοις, ἂν ἦναι δυνατόν νὰ ὑπάρξουν, ἕως οὐ ἔλθουν, ἕκαστος ἄς βάλῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ ἄς λέγῃ : ἢ Ἰταλία εἶναι ἐδῶ.

— Καὶ ἡ φήμη ;

— Ὡ! ἡ φήμη εἶναι ἡ σιὰ τῆς ἐπιτυχίας. Προσπάθησον νὰ ἦσαι εὐτυχῆς, καὶ οἱ ἀνθρώποι θὰ προσπαθήσουν νὰ σὲ ὀνομάζουν ἔνδοξον.

— Καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν εὔρον ἀνθρωπίνην γλῶσσαν μὴ καταδικάζουσαν τὴν προδοσίαν.

— Ποῖος τὴν καταδικάζει καὶ πῶς ; Προδοσία, ἂν δὲν ἀπατώμαι, δηλοῖ παράθεσιν πίστεως· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πίστις ἰσχυροτέρα καὶ λογικωτέρα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἕκαστος ὀφείλει εἰς ἑαυτόν, διότι τὸ συμβόλαιον ταύτης συνέταξεν αὐτὴ ἡ φύσις ὑπὸ τοιοῦτος ὅρους, τοὺς ὁποίους εἶναι ἀδύνατον νὰ παραβῆ τις· ὡς ἐκ τούτου, ὅταν προξενῆς βλάβην εἰς σεαυτόν, διαπράττεις προδοσίαν, καὶ προδοσίαν ἀνεπανόρθωτον. Ἐγὼ οὐδέποτε ἔπραξα τι πρὸς βλάβην ἄλλου, τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἔπιον καὶ ἐκοιμήθην νὰ μὴ ἐλησμόνησα ὅλως διόλου. Ἄλλως τε, ἡ λύπη τὴν ὁποίαν προξενοῦμεν εἰς τὸν ὁμοῖόν μας, ἀπομένει εἰς ἡμᾶς ὡς ἀνάμνησις, ἐνῶ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον κάμνομεν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους ἀπομένει ὡς αἴσθημα.

— Καὶ τὸ αἴσθημα αὐτὸ εἶναι ἄρα γε κατ' οὐσίαν εὐτυχῆς ;

— Κύριε ἰππότη, ἔχω ἄλλας ἐργασίας καὶ δὲν δύναμαι νὰ χάνω τὸν καιρὸν εἰς τὸ νὰ λύω τὰς ἀπορίας σας. Ἄν τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς μοὶ ἀποτείνετε, ὅπως με γνωρίζετε, σας εἶπον ἀκριτὰ, ὡστε ἂν ἦσθε ἐξυπνος θὰ καταλάβετε· ἂν δὲ διὰ νὰ καθησυχάσετε τὰς ἀμφιβολίας σας, ὀφείλω νὰ μεμφθῶ τοὺς ἐν Νεαπόλει φίλους μου, οἱ ὁποῖοι ἐκλεξαν ἓνα ἀπεσταλμένον τόσο ἀκριβολόγον. Φροντίσατε νὰ νὰ ἦσθε ἕτοιμος αὐριο. Λίαν πρῶι θὰ σας ἀποστείλω μετὰ τοῦ Γάλλου τούτου

εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ κόμητος, ὅπως ἐγχειρίσετε εἰς αὐτὸν τὰς ἐπιστολάς σας. Ἄν δὲ δὲν σας φέρῃ ἐνόχλησιν, θὰ σας δώσω καὶ μίαν ἰδικὴν μου, τὴν ὁποίαν θὰ γράψω τώρα πρὶν κοιμηθῶ.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Σέργιε, Γιλβέρτε... ἐφώνησεν ὁ Βουόζος, καὶ ἀμέσως ἔδραμον δύο ὑπηρέται, πρὸς οὓς εἶπε : Περιποιηθῆτε ὡς πρέπει αὐτοὺς τοὺς δύο ξένους μου. Νὰ μὴ λείψῃ εἰς αὐτοὺς τίποτε ἀφ' ὅσα ἤθελεν ἐπιθυμῆσουν. Χαίρετε, κύριε ἰππότη, πρὶν ἀναχωρησέτε, ἐλπίζω νὰ σας ἐπανιδῶ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Καθημένη ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς κλίνης της, ἡμυεσμένη λαμπροτάτην, ροδόχρουν οἰκεικὴν ἐσθῆτα, ἐταλάντευε μηχανικῶς εἰς τὴν ἀκραν τοῦ μικροῦ ποδός της ἀργυροκέντητον παντούφλαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της, κύπτοντες ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας, ἐθεώρουν μέγα ἐπὶ τοῦ τάπητος παριστάμενον ῥόδον, χωρὶς νὰ τὸ βλέπωσι.

Ἐπεκράτησε βαθεῖα σιγή, τῆς κ. Στέβαρτ οὐδὲν ἐχούσης πλέον νὰ εἴπῃ.

Ἡ Σάρρα σύνοφρος ἐξηκολούθησεν [ἐπὶ τῶν αὐτῶν σκέψεων :

— Διακαθῶ ἐν τούτοις ἐπόθουν νὰ ἐρασθῶ, μετὰ περιθάλπουσι, μετὰ λατρεύουσιν, ἐνέπνευσα πάθη, μοὶ τὰ ἐλέγετε, τὸ γιγνώσκω. Ἀλλὰ τί σημαίνει ὅτι ἐρῶνται ὑμῶν, ὅ,τι πρέπει καὶ νὰ ἐρατῆαι τις.

Καὶ πλήττουσα τὸ στήθος αὐτῆς διὰ τῆς χειρός,

— Ἀλλ' ἵνα ἐρασθῆ τις δεόν νὰ αἰσθανθῆ ἐν ἑαυτῷ καρδίαν πάλλουσαν, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε ἠσθάνθην. Ἀριθμῶ εἴκοσιν εἴς ἔτη, φαίνομαι νέα γυνή, ἀλλ' εἶμαι ἤδη γραῖα κόρη. Οὐδέποτε ἀπήνησα μετὰ τῶν ὄσων μ' ἐπλησίασαν, οὔτε ἓνα μόνον, ὅστις νὰ μοὶ προξενῆσιν συγκίνησιν τινα, ἠδεῖαν ἢ ἀνιάραν, δι' ἧς νὰ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἠγάπησα ἢ ἐμίσησα. Πλήρης, ἀπόλυτος, ἀπελπιστικὴ ἀδιαφορία, ἰδοὺ ὁ κληρὸς μου, καὶ νομίζω ὅτι πάντοτε θὰ ἦνε τοιοῦτος.

Ἡ Σάρρα προῦφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις βραδύτερον καὶ οἰοεὶ μετὰ τινος δισταγμοῦ.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἐνεφανίζετο ἡ αὐστηρὰ καὶ ὠραία μορφή τοῦ Σεβεράκ.

Οὗτος, ἀληθῶς δὲν τῆ ἦτο ἀδιάφορος.

Τῆ ἀπήρесе μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς διὰ τῆς ὑπέρφρονος ἐπιφυλάξεώς του, ἀλλ' ἐκ πάντων, ὅσοι στενώτερον προσέκειντο αὐτῆ, ἦτο ὁ μόνος, ὅστις οὐδέποτε καὶ ἀπῶθεν ἐρωτικὰς συμπαθείας αὐτῆ

ἐξεφράσθη, οὔτε προσελιπαρήσατο ἀλ-
σθημα διὰ τῶν φιλαρέσκων ἐκείνων ὑπο-
κλίσεων, τῶν δουλικῶν ἐκείνων εὐαρε-
σκιῶν τῶν προκαλουσῶν τὸ μειδιάμα ἐπὶ
τῶν χειλέων.

Καθηλοῦτο ἐν τῇ θέσει του, ὀμιλῶν
ὀλίγον, λέγων ἀκριβῶς ὅ,τι ὄφειλε νὰ
εἴπῃ καὶ φαινόμενος ὅτι ψέγει τὰς ὑπε-
ρευαισθησίας τῶν περὶ αὐτὸν ὀμηλικῶν
του.

Καὶ ἡ ἀντιπάθεια τῆς Σάρρας ἦτο
φύσει τοιαύτης ἀντιστάσεως, ὥστε ἠ-
σθάνετο ὅτι αὐτὸς ὁ νέος ἦτο ὁ πρῶτος
ὅστις θὰ ἀπέφυγε τὸν δεσποτικὸν ζυ-
γὸν της.

Ναί, βέβαια, καίτοι δὲν ἤθελε νὰ τὸ
ὁμολογήσῃ, τὸν ἐμίσει, τὸν ἀνυπότακτον
τουτοῦ, τὸν ἐπανιστάμενον διὰ τοῦ ἠθι-
κολόγου ὕφους του, μάλιστα δὲ ἤθελε νὰ
τὸν μισῇ.

— Ὁ κόμης θὰ εἶνε πατὴρ δι' ἐμέ, ἐπα-
νέλαθε, τὸ εἶπετε, καὶ ἀκριβῶς ἕνεκα
τούτου ἀπεφάσισα. Ἔσται ἐπιεικὴς πρὸς
ἐμέ, μὲ ἀγαπᾷ καὶ θὰ μοὶ ἐπιτρέπη τι-
νὰς ἰδιοτροπίας μου.

Ἐγὼ οὐδόλως διελογιζόμεν νὰ συζευ-
χθῶ, πλὴν ἀγνοῶ τί τὴν στιγμὴν ταύτην
αἰσθάνομαι, παράδοξόν τι συμβαίνει ἐν
ἐμοί· ἐνῶ δὲν ἠδυνάμην τὸ πρὶν νὰ μείνω
ἐν μιᾷ χώρῃ, ἤδη μισῶ τὴν κίνησιν καὶ
ἀρέσκομαι εἰς τὸν καθιστικὸν βίον.

Φαίνεται μοι ὅτι μεταμόρφωσίς τις ἐ-
νεργεῖται ἐν ἐμοί.

Αἱ ιδεαί μου μετεβλήθησαν πάντη.

Ἐπιθυμῶ νὰ δημιουργήσω ἐμαυτῇ ἐ-
σωτερικόν τι, ἐπειδὴ δ' αἰσθάνομαι δυσ-
πιστίαν τινά, ἐξ ἀπειρίας προερχομένην,
θέλω ὅπως τὸ ἐσωτερικὸν τοῦτο εἶνε ζω-
ηρὸν καὶ εὐφρόσυνον, ἵνα τέρπωμαι μέ-
νουσα ἐν αὐτῷ.

Ὁ κόμης ἔχει μεγίστην περιουσίαν,
ἐγὼ, ἐπίσης, εἶμαι πλουσιωτάτη· θὰ ἔ-
χωμεν ἀνοικτὴν μεγίστην οἰκίαν προσι-
τὴν εἰς πάντας τοὺς οἰκίους καὶ φίλους.

Ἀδύνατον ἡ ζωὴ αὐτὴ νὰ μὴ μοὶ εἶνε
εὐάρεστος, ἀρκεῖ πλέον, Στέβαρτ, ὁ νο-
μαδικὸς βίος, ὃν μέχρι τῆς χθὲς ἤγομεν,
νῦν ὑπὲρ ποτε ἐφίεμαι τῆς ἡσυχίας καὶ
ἀναπαύσεως ἀνέτου καὶ ἔρρυθμου τοιοῦτου.

Πιστευσόν μοι δὲ ὅ,τι πράττω εἶνε
λογικώτατον.

Γινώσκεις τὰς ἰδιοτρόπους ὀρέξεις μου,
τὸν ἀτίθασσον χαρακτῆρά μου, τὴν ἰδι-
οφυίαν μου ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἂν λοιπὸν ἐλάμ-
βανον ἄνδρα τῆς ἡλικίας μου, νεανίαν
τινα, ἴσως εὐπαράφορον, ἡ περιουσία ἡ-
μῶν θὰ κατεστρέφετο ταχέως, ἡ δὲ συν-
διαίτησις ἡμῶν θὰ ἦτο ὀδυνηρά, καθότι
ὁ νέος δὲν θὰ ἔτρεφε δι' ἐμέ τὴν τρυφε-
ρὰν ἐκείνην εὐμένειαν, περὶ ἧς εἶμαι βε-
βαία περὶ τοῦ κόμητος.

Ἐπειτα ἔχω ἀνάγκη ποδηγετήσεως
εἰς τὴν νέαν ταύτην πελαγοδρομίαν καὶ
ὁ κόμης ἔχει ἐξουσίαν ἐπ' ἐμοῦ.

Ἄλλως, εἶμαι εἰλικρινεστάτη καὶ ἀ-
νέφξα τὴν καρδίαν μου τῷ κόμητι. Γι-
νώσκεις τί κατὰ βάθος αἰσθάνομαι καὶ
ἐννοεῖ τί ποθῶ.

Δὲν μὲ συζεύγνυται κεκλεισμένοις ὀ-

φθαλμοῖς καὶ ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ
μέλλον.

Διατί λοιπὸν νὰ εἶμαι ἦττον αἰσιό-
φρων ἐκείνου.

Ἡ διάλεξις αὐτὴ δὲν διεσκέδασε τοὺς
φρόβους τῆς ἀγαθῆς Στέβαρτ, ἀλλ' αὐτὴ
ἔκρινε καλὸν πλέον νὰ σιγήσῃ.

Γινώσκουσα τὸν ἐπιτακτικὸν καὶ ἀπο-
φασιστικὸν χαρακτῆρα τῆς Σάρρας, ἐν-
νόησεν ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς ἐπιμένουσα, καὶ
ὅτι πάνθ' ὅσα ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ἢ πράξῃ
πρὸς μετατροπὴν τῆς θελήσεώς της, θὰ
ἐξηρέθιζον αὐτὴν ἔτι μᾶλλον.

Ἐρησυχάσασα, ἄλλως τε, ὅτι ἀνε-
κούφισε τὴν συνείδησίν της δι' ὅσων ἡ
γλῶσσα τῆς λογικῆς ἀπήτει νὰ εἴπῃ ἐκ
καθήκοντος τῇ Σάρρα, ἡ κυρία Στέβαρτ
ἐπαύσατο πάσης ἄλλης παρατηρήσεως,
ἐπαναλαβοῦσα τὰς ἠδύτητας τοῦ συνή-
θους βίου της καὶ ἀφεῖσα τῇ τύχῃ τὴν
φροντίδα τῆς ἐπανορθώσεως τῶν συμβάν-
των.

Πλὴν ἡ τύχη ἐφαίνετο ἀποφασίσασα
ὅπως ἐκπληρωθῶσιν οἱ σκοποὶ τῆς μίς
Ἐοδονορ, διότι ἕνεκα τῆς τελευταίας τοῦ
μαρκησίου Δεσυνῆ, τοῦ κόμητος ἀνακλη-
θέντος εἰς Παρισίους, ἡ Σάρρα δὲν ἐβρά-
δυνε ν' ἀκολουθήσῃ αὐτῷ.

Καὶ ἤδη, ὡς εἶπομεν, ἕνεκατέστησαν
ἐν τῷ μικρῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Fortuny,
πάντα δὲ παρεσκευάζοντο πρὸς τὸν γά-
μον.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ κόμητος ἐγκαρδίως
ὑπεδέχθη τὴν νέαν ξένην.

Οἱ Πομπεράν, ἀπὸ τῆς περιοδείας τῆς
Νεαπόλεως εἰς Μασσαλίαν, διατεθειμένοι
ὑπὲρ τῆς Σάρρας, καὶ βλέποντες πρὸ αὐ-
τῶν μέγαν ὀρίζοντα ἠδονῶν καὶ διασκε-
δάσεων, ἐναμίλλως ἔπλεκον αὐτῇ ἐγκώ-
μια.

Ἡ μίς Ἐοδονορ μετὰ τῆς Στέβαρτ
καὶ τοῦ κόμητος μετέβησαν εἰς ἐπίσκεψιν
τῆς Λευκῆς. Ἡ ὀρφανὴ ἐξέστη ἐπὶ τῇ
καλλονῇ τῆς μελλούσης θείας της, καὶ
κατεπλάγη ἐπὶ τῇ κομψῇ αὐτῆς χάριτι.
Παραπλευρῶς ἡ μὲν τῇ δέ, ἡ Λευκὴ ἐν
ὄλῃ τῇ δρόσῳ τῶν εἰκοσιν ἐτῶν, ἡ Σάρρα
εἰσέτι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ἐφαίνοντο
ὡς δύο ἀδελφαί.

Ὁ κόμης ἐθεώρει αὐτὰς μετὰ θυμη-
δοῦς συγκινήσεως, διαλογιζόμενος ὅτι ἡ-
μέραν τινά, ὄχι ἀπωτάτην ἴσως, ἡ ἐπὶ
τοσοῦτον σιγηλὴ καὶ κατηγῆς διατελέ-
σασα οἰκία του θὰ ἐπληροῦτο ὑπὸ τῶν
δύο ἀξιολατρεῦτων πλασμάτων φαιδρό-
τητος καὶ ζωῆς.

Ὅσει εἶχεν ἀναγνώσει ἐν τῷ πνεύματι
τοῦ κόμητος, ἡ Σάρρα, ἀπευθυνθεῖσα τῇ
Λευκῇ, τῇ εἶπε:

Γινώσκετε, πεφιλημένη μοι, ὅτι ἡ
οἰκία τοῦ θείου ὑμῶν ἔσται πάντοτε ὑμε-
τέρα, μετὰ πλείστης δ' ὅσης χαρᾶς θέλει
ἰδεῖ ὑμᾶς ἐν αὐτῇ ἐγκαθισταμένην.

Ὁ στρατηγὸς μὲ ὕγρους ὀφθαλμούς,
ἀπνύθουνεν ἀφωρόν τινα εὐχαρίστησιν εἰς
τὴν τόσῳ καλῶς μαντεύσασαν τὴν ιδεάν
του καὶ ἐφράσασαν τὸν πόθον του.

— Ἀκούεις τὴν μίς Ἐοδονορ, τέκνον
μου; προσέθηκεν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ πα-

ράσῃς αὐτῇ τε καὶ ἐμοί, τὴν χαρὰν τοῦ
νὰ ἔλθῃς ὅσον οὔπω νὰ μᾶς ἐπανεύρης.
Ἐννοῶ ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ μόνω-
σις σοὶ εἶναι εὐάρεστος, καθότι τοῦ πέν-
θους σου ὄντος, εἰσέτι προσφάτου, δὲν
δύνασαι καὶ θέλουσα νὰ φανῇς ἐν τῷ
κόσμῳ. Ἀλλὰ καὶ αἱ εἰλικρινέστεραι λύ-
παι δὲν εἶνε αἰώνιοι. Ἡ θλίψις σου θ' ἀ-
νακουφισθῇ καὶ θὰ διαλογισθῇ ἴσως
ὅτι ἔχεις οἰκογένειαν. Ἡ ἡμέρα δ' ἐκείνη
ἔσται ἡ εὐδαιμονεστέρα τοῦ βίου μου.

— Εὐχαριστῶ ὑμῖν, θεῖέ μου, εἶπεν ἡ
Λευκὴ, περιπτυσσομένη τρυφερῶς τὸν γέ-
ροντα.

Εἶτα, στραφεῖσα πρὸς τὴν Σάρραν,

— Δὲν θὰ τελέσητε τοὺς γάμους, ἂν
δὲν ἔλθω καὶ δεηθῶ ὑπὲρ ὑμῶν. Ναί, θὰ
ὑπάγω εἰς τινα γωνίαν τῆς ἐκκλησίας,
καὶ ἂν δὲν με βλέπητε, θὰ μάθητε ὅτι
οὐδεὶς ἐκ τῶν παρευρεθέντων νύχηθη
θερμότερον ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας εὐδαιμο-
νίας.

Ἡ Λευκὴ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ
συγκινήσεως. Ἀφῆνης ἡ ὠραία κατηγῆς
μορφὴ τῆς ἀπήστραψε, καὶ διὰ μειδιάμα-
τος μεταβαλόντος πάντη αὐτήν,

— Μοὶ φαίνεται, εἶπε τῇ Σάρρα, ὅτι με-
ταξὺ ὑμῶν τῇ στιγμῇ ταύτῃ, τὰ πρόσω-
πα μετετρέπησαν· ἐγὼ εἶμαι τὸ σπου-
δαῖον, τὸ ἐπιφορτιζόμενον νὰ σᾶς εὐλογῇ-
σῃ; ὑμεῖς εἰσθε ἡ ἀνεψιά, ἐγὼ δὲ ἡ θεία.

Τὸ βλέμμα αὐτῆς μετέβαιεν ἐκ τῆς
ἀπλῆς ἐσθῆτός της εἰς τὸν μετ' ἐξαιρέ-
του φιλοκαλίας ἀπαστράπτοντα καλλω-
πισμὸν τῆς μίς Ἐοδονορ.

— Ἐν τῷ δικαίωματι δὲ τούτῳ θέλε-
τε μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ προσενέγκω ὑμῖν μι-
κρὸν γαμικὸν δῶρον.

Καὶ ἀναλαβοῦσα σπουδαῖον ὕφος μετὰ
φαιδρότητος φωτισάσης τὴν μορφὴν αὐ-
τῆς ὡς ἡλιακὴ ἀκτίς πρὸς στιγμὴν μετα-
ξὺ δύο νεφῶν λάμπουσα,

— Θὰ ἐρευνήσω εἰς τὴν κειμηλιοθήκην
τῆς μητρὸς μου, εἶπεν, ἡ μάμμη μου τῇ
εἶχε δώσει ὅλα τὰ κοσμήματά της. Ἄρ-
μόζει νὰ φέρητε ἐν τῶν κειμηλίων ἐκεί-
νων, ἀφοῦ μέλλετε νὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν
οἰκογένειάν μας.

Τῇ ἐπαύριον, ἡ Σάρρα ἔλαβε μικρὸν
δεμάτιον, ἐν ᾧ ὑπῆρχε μακρὰ πολυτελὴς
θήκη. Ἐδραμε καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τῷ δω-
ματίῳ της, ἀνέωξε τὴν θήκην διὰ σπυ-
δούσης χειρὸς, καὶ τοὶ δὲ ἦν εἰθισμένη
εἰς τὴν λάμψιν τῶν τιμαλφεστέρων καὶ
περικαλεστέρων κοσμημάτων, δὲν ἠδυνήθη
νὰ μὴ θαυμάσῃ.

Ἐπὶ τοῦ μάκρος ὀλοσηρικοῦ τῆς θή-
κης ἀπήστραπτε περιδέραιον ἐξ ἀδαμάν-
των καὶ σαπφείρων.

Μετὰ παιδικῆς χαρᾶς ἡ νεᾶνις προσήγ-
γισεν αὐτὸ εἰς τὸ φῶς σπινθηροβολοῦν
μαγικῶς, θαυμάζουσα τὴν λευκότητα τῶν
ἀδαμάντων, πάντων τῆς παλαιᾶς χαρά-
ξεως, καὶ τὸ βαθυκύανον τῶν σαπφείρων.

Καταβιβάσασα ζωηρῶς τὸ στηθόδεσμὸν
της καὶ ἀποκαλύψασα τοὺς ὤμους καὶ τὸ
στήθος της, προσήρμοσε τὸ περιδέραιον εἰς
τὸν τράχηλόν της, ἔμεινε πρὸς στιγμὴν
θεωμένη ἐν τῷ κατόπτρῳ μετ' ἐξάλλου χα-

ρᾶς, εἶτα στροβιλίσασα ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς κ. Στέβαρτ,

— Ἐλθετε νὰ ἴδῃτε, ἀγαπητή, ἀνέκραξε.

Καὶ τῆς γραίας κυρίας ἀναύδου διατελοῦσης πρὸ τοῦ κατωφλίου τοῦ θαλάμου, ἡ Σάρρα ὑποκλιναμένη αὐτῇ βαθέως καὶ μετὰ θελατικῆς χάριτος,

— Παρουσιάσω ὑμῖν τὴν κόμησσαν Καναλέλ!

Κατόπιν ἀφῆκε τὸ κόσμημα καὶ ἀναστρέφουσα αὐτὸ ἐφ' ὄλων τῶν ὄψεων, ἐξήταζεν ἕνα πρὸς ἕνα πάντας τοὺς λίθους, μετὰ τῆς προσοχῆς καὶ τῆς ἀκριβείας κειμηλιοπώλου.

— Αὐτό, ἀγαπητή μοι, ἀξιίζει διακοσίας χιλιάδας φράγκων.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ βουλιμία τοῦ κέρδους καὶ ὁ τῆς κτήσεως ἔρως, ἴδια τῇ φυλῇ αὐτῆς, ἐξεδηλώθησαν. Ἐπί τινα λεπτὰ ὑπῆρξεν ἡ γύφτισσα, ἡς ἡ μήτηρ ἐπαιτούσα καὶ κλέπτουσα ἐν τοῖς τριόδοις ἔτρεφεν αὐτήν.

Μετὰ τινος ἡμέρας ἐτελέσθη ὁ γάμος τοῦ κόμητος καὶ τῆς μίς Ὀδονορ.

Τὸ πλῆθος τῶν παρευρεθέντων ἦτο ἀπειρον· ἠκούοντο λαλούμεναι πᾶσαι αἱ γλῶσσαι ὡς ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βαβέλ. Ἐξ ἐνὸς ἡ ξένη ἀποικία ἐν ἣ ἡ Σάρρα εἶχε βιώσῃ, ἀνθρωποὶ δηλ. μεταβαίνοντες ἀπὸ Trouville εἰς Νίκαιαν, ἐντεῦθεν εἰς Παρισίους καὶ ἐκ Παρισίων εἰς Λονδίνον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, τρέχοντες κατόπιν τῶν διασκεδάσεων, στρατοπεδεύοντες μᾶλλον ἢ κατοικοῦντες. Ἐξ ἄλλου, ὅλη ἡ ὑψηλὴ παρισινὴ κοινωνία, μεθ' ἧς ὁ κόμητος ἦν συνδεδεμένος διὰ τῆς γεννήσεως καὶ τῶν ἐπισήμων σχέσεων του. Ἐπιφανῆς ἀρχιστράτηγος, ἐνδοξὸς στρατιώτης τοῦ Laint-Privat, ὑπερφηφᾶνως κεκομδομένος ἐν στολῇ ἀπαστραπτούσῃ ἐκ παρασήμων, ἔχων τὴν μακρὰν κόμην ἐρριμμένην ὀπισθεν, ἐχρησίμευεν ὡς μάρτυς τοῦ κόμητος μετὰ τοῦ μαρκησίου δὲ Tréglade, πρέσβευς τῆς Γαλλίας ἐν Βιέννῃ ἀγγιχουστάτου διπλωμάτου καὶ ἀρίστου συγγραφέως.

Ἡ Ὀ Μερλώ, μέλαινα φέρων ἱματισμόν, ἐπίσης παρίστατο. Ἀκούων τῶν γυναικῶν τοῦ ὄχλου, αἰτινες ἐχώθησαν μετὰ τοῦ πλῆθους ἵνα ἐξενέγκωσι τὰς κρίσεις των περὶ τῆς γαμοτελεστίας καὶ τῶν κατ' αὐτήν, ἐγόγγυσε μετὰ τῶν ὀδόντων του. Εὐσαρκὸς τις γυνὴ φέρουσα ἐρυθροῦν caraco καὶ marunotte ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀφείσα πρὸς στιγμὴν τὸ ἀνθοπωλικὸν παρὰ πηγμά της, ὤθει δι' ἀγκωνισμῶν τὰς πλευρὰς τῶν γειτόνων της, ἀγωνιζομένη ν' ἀφίκηται εἰς τὴν πρώτην σειράν. Αἱ ἐκφωνήσεις, αἱ παρατηρήσεις καὶ αἱ ἐπικρίσεις διεσταυροῦντο.

— Ἄ! νὰ ἡ νύμφη! εἶπεν ὠρατὸς τις νέος ἔχων εἰς τὸν βραχίονα μικρὰν τινα κυρίαν, εἶνε ξανθὴ... τί ὠρατὸ χρῶμα ποῦ ἔχουν τὰ μαλλιά της!...

— Δὲν ἐντρέπεσαι! εἶνε βαμμένα! ἀπεκρίνατο δριμύως ἡ σύντροφός του. Σοῦ κάμνω ὁπότεν θέλῃς τέτοια μαλλιά, εἰκοσι φράγκα ἔχει τὸ μποτιλάκι τῆς βαφῆς.

— Νά! ἀναβαίνει μὲ τὸ δεξιὸ ποδάρι, ἀνεβόησε μικρὰ τις ἐργάτρια, πάγει νὰ πῆ πῶς αὐτὴ θὰ ἐξουσιάζῃ τὸν ἀνδρα της...

— Ἄ! νὰ καὶ ὁ γαμπρός... εἶνε γέρος. Κρίμα! δὲν εἶνε τὰ δόντια σου διὰ τέτοιο ἔμορφο φρούτο, γερωντάκο μου!...

— Κυττάξετε λοιπὸν, ἐκεῖνο μὲ τὴ στολῇ... ποῦ ἀστραποβολὰ... εἶνε ὁ Καρρομπέρ...

— ὦ, γενναῖος ἀνθρωπος! Τὸν εἶδα εἰς τὴ διάβασί του, ὅταν τὰ στρατεύματα ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Ἰταλία... Ἐχαιρετοῦσε ὅλους μὲ τὸ σπαθὶ του... Πάντα εἶνε καλοδέξιος!...

— Νά, ἀλλὰ καὶ φονιάς, δὲν ἐτράβηξεν ἐπάνω εἰς τὸ λαὸ τὸ Δεκέμβρι!... ἀνέκραξε βραχνῶδης φωνῇ.

— Καὶ σύ, βρωμὸσκυλο δὲν τράβηξες ἐπάνω στὸ στρατὸ ὅταν πολεμοῦσεν ἡ Κομμουνᾶ; Ἀκόμη οἱ κολῶνες τῆς Ἀγίας Μαγδαλινῆς εἶνε σημειωμέναι! ἀνέκραξεν ἡ εὐσαρκὸς γυνὴ.

— Πιάστε τον, μωρέ, ἠκούσθη ὁμοφώνως.

— ὦ, δυστυχία μου! εἶπεν οὗτος, καὶ διέσχισε τὰ πλῆθη φεύγων.

— Ἐξω, ζαγάρι! Πότε θὰ σὲ ξεπαστρέψουν; Ἐπανέλαβεν ἡ εὐσαρκὸς γυνὴ, τὰς πυγμὰς ἐπὶ τῶν ὀφρύων της θεῖσα.

Ὁ Φροσάρ ἀφικόμενος βραδέως, ἀνήρχετο ζωηρῶς τὰς βαθμίδας, ἐξεγείρων τὰς διαμαρτυρίας τοῦ κοινοῦ.

— Αἱ μὲ τῆς φαβορίταις, δὲν πατοῦν ἐπάνω στὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ὁ χαμένος!

— Μὲ συγχωρεῖτε. Εἶπεν ὁ Φροσάρ ἐπιδαψιλεύων μειδιάματα. Αἰφνης ἔστη, παρετήρησε τὸν Μερλώ ὅστις ἐθεώρει αὐτόν.

Ἐχαιρέτισεν ὑποκλινέστατα τὸν πατέρα τῆς Μαγδαλινῆς, καὶ τιθέμενος παρ' αὐτῆς,

— Ταπεινότητος, συνταγματάρχα...

— Δὲν εἰσθε ἀκριβῆς, κύριε! Αὐτὸ εἶνε κακόν, εἰς τὰς ὑποθέσεις...

— Ἀφικνοῦμαι ἐκ μιᾶς δημοπρασίας ἀπαραιτήτου... Ἡ ὑπηρεσία βλέπετε εἶνε τοιαύτη... ὑπόθεσις λίαν περιπεπλεγμένη ἄλλως τε, ἀφ' ἧς ὄφειλε ν' ἀπαλλαγῇ ὁ πελάτης μου.

— Ὁ Θεὸς ἠξέυρει πάλιν ποίους ἔχωντάκωσες, εἶπεν ὁ Μερλώ, σαρδωνικῶς. Ὁρατὸν ἐπάγγελμα ἔχεις, μὰ τὸν ἅγιον διάβολον.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἔστρεψε τὰ νῶτα αὐτῆς.

Ἡ συνοδία ἀνήρχετο πομπωδῶς τὰς λιθίνους βαθμίδας ἐπὶ τοῦ συνάπτοντος τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τοῦ βουλευτάρτου τάπητος.

Ἦτο μία ἐξ ἐκείνων τῶν περὶ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου ὠραίων ἡμερῶν τῶν ἐγκυμονουσῶν τὰ πρῶτα θάλαπυ τοῦ ἔαρος.

Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐχλόαζον διὰ τῶν πρωΐμων καλύκων, ἐν τῇ πλήρει δὲ θορύβου πλατείᾳ, κεκαλυμμένη ὑπ' ὀχημάτων καὶ περιέργων, εἰς τὸν ἀσθενῆ ἦχον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὄργανου, ἡ Σάρρα

λευκόπεπλος, ἠρτισμένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ γέροντος Klitton, μετὰ παλλούσης καρδίας ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας, εἰς τὸ ὕψος τῶν ὀποιῶν λαμπρὰ καὶ ἐορτάσιμος παρασκευὴ ἀνέμενεν αὐτήν.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Δεσποινίδα Ἀνδριάνην Μπελοῦση, καὶ κκ. Ἰωάννην Σγουρόπουλον, Ἰωάννην Μπάσδελην, Δημ. Χρηστάκον. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κυρίαν Ἰωάν. Πάτρα καὶ κκ. Ἀλέξ. Δελλάσταν καὶ Ρ. Μωρέττην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Διον. Γερακάρην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ βιβλίων. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ἰωάν. Α. Καραμολέγγον. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Ἄδ. Ἰωαννίδην. Ἐλήφθη δελτάριόν σας. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Τσάμην. Διωρθώθη ἡ διεύθυνσίς σας, συμφώνως τῷ δελταρίῳ σας.

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΤΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐναναγνώστως, διότι πολλὰι τούτων παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς ὅτι, οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ :

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, εὐθέτερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιονδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσῶν δὲ Τεράιλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαζα Ἀριθμὸς 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 11. — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιτρίας δρ. 1.10. — Ἡ Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 2.20 — Ἱστορία δύο Μελλονόμων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνῃ (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούρογλου τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κόκ δρ. 1.30 — Τὰ ἔχνη ἐνὸς Κακουργήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου μετ' εἰκόνων, δρ. 1.70. — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Περιπέδεια ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30. — Παρισίων Ἀπόκρυφα, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίση (τόμοι 10), δρ. 6. — Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου, Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50. — Παλαιὰ Ἀμαρτία! λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου λεπ. 60. Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμά (τόμοι 7) δρ. 4.20 — Βίκοσιπενταετής Ἑλληνὶ πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Ἡ Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη, δρ. 1.50. — Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβάλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ἐρυθροὶ προσωποδοφοί, ὑπὸ Ponson de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουάννου, (τόμοι 2) δρ. 4. — Ἐρυθρόδεσμοι, ὑπὸ Ρ. Duplessis, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1.50.